Lietas arhīva Nr. A42-00609-20/45
ECLI:LV:ADRJRIT:2020:0212.A420230519.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Valmierā 2020.gada 12.februārī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis G.Ploriņš,

piedaloties pieteicējai /pers. A/,
atbildētājas Rīgas pilsētas pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Rīgas domes pārstāvim /pers. B/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. A/ pieteikuma par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru viņai tiktu pārrēķināts nekustamā īpašuma nodoklis 2019.gadam par /pers. A/ piederošām 10/133 domājamām daļām no nekustamā īpašuma /adrese A/ (kadastra apzīmējums – /kadastra numurs/), izdošanai.

Aprakstošā daļa

[1] Rīgas domes Pašvaldību ieņēmumu pārvalde ar 2019.gada 5.februāra maksāšanas paziņojumu Nr.PIPN-19-12212-mp/PIP-19-12446-AL/5-7 (turpmāk – paziņojums) noteica pieteicējai /pers. A/ nekustamā īpašuma nodokli 2019.gadam 1376,51 *euro* apmērā.

Nepiekrītot paziņojumam daļā par 10/133 domājamām daļām no dzīvojamās ēkas Strēlnieku ielā 3, Rīgā, pieteicēja to apstrīdēja. Pieteicēja uzskata, ka nekustamā īpašuma nodokli viņai jāmaksā tikai par faktiskajā lietošanā esošajām telpām, nevis par domājamām daļām no visas ēkas. Tomēr Rīgas domes Pašvaldību ieņēmumu pārvalde ar 2019.gada 10.aprīļa lēmumu Nr.PIP-19-5741-ap/5-7/19-12446-AL (turpmāk – sākotnējais lēmums) paziņojumu apstrīdētajā daļā atstāja negrozītu.

Nepiekrītot arī sākotnējam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja Rīgas domē, kuras priekšsēdētājs ar 2019.gada 14.jūnija lēmumu Nr.2-30/RD-19-217-ap (turpmāk – lēmums) sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu.

[2] Nepiekrītot arī lēmumam, pieteicēja vērsās Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot izdot labvēlīgu administratīvo aktu, ar kuru viņai tiktu pārrēķināts nekustamā īpašuma nodoklis 2019.gadam par pieteicējai piederošām 10/133 domājamām daļām no nekustamā īpašuma /adrese A/ (kadastra apzīmējums – /kadastra numurs/), norādot šādus argumentus.

[2.1] Pieteicēja norāda, ka pārvaldei ir zināms, ka ēkā /adrese A/ pieteicējas lietošanā neatrodas neviena no Kadastra informācijas sistēmā uzmērītajām nedzīvojamo telpu grupām, kuru izmantošanas veids ir saimnieciskā darbība, kā arī, ka pieteicēja neveic šajā ēkā saimniecisko darbību. Savukārt no Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījuma Nr.3831 II daļas 2.iedaļas 2.1.ieraksta konstatējams, ka kopīpašnieki ar līgumu noteikuši lietošanas kārtību, reģistrējot to zemesgrāmatā, saskaņā ar kuru pieteicējas lietošanā ir dzīvoklis Nr.5. Tātad kopīpašnieku vienošanās ir ieguvusi publisku ticamību un pašvaldībai ir pienākums to ņemt vērā, nosakot pieteicējai pienākumu maksāt nekustamā īpašuma nodokli.

Ar Administratīvās apgabaltiesas 2013.gada 21.jūnija spriedumu lietā Nr.A42642608 atzīts, ka pieteicējai, kā domājamo daļu īpašniecei, kura savā valdījumā esošo kopīpašuma daļu izmanto dzīvošanai, nav jāmaksā nekustamā īpašuma nodoklis par ēkas nedzīvojamām telpām, kuras tiek izmantotas saimnieciskajai darbībai. Izskatot domes kasācijas sūdzību par šo spriedumu, Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (turpmāk – Augstākā tiesa) 2013.gada 10.septembrī ar rīcības sēdes lēmumu atteicās ierosināt kasācijas tiesvedību. Attiecīgi minētais 2013.gada 21.jūnija spriedums kļuva nepārsūdzams.

Pastāvot šādiem apstākļiem, pieteicēja uzskata, ka pašvaldība ir nepamatoti pieteicējai aprēķinājusi nodokli 189,7 *euro* par ēkas daļu 322,97 m^2 platībā, kuru veido atsevišķas kadastrāli uzmērītas telpu grupas 279,2 m^2 platībā, kuru lietošanas veids ir saistīts ar izmantošanu saimnieciskās darbības vajadzībām, kurās pieteicēja neveic nekādu saimniecisko darbību, un par ēkas daļu, kuru veido atsevišķas kadastrāli uzmērītas iepriekš minētajām nedzīvojamām telpām piekrītošas koplietošanas telpu grupas 43,77 m^2 platībā.

[2.2] Pieteicēja uzskata, ka likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 3.pants pašvaldībai piešķir tiesības noteikt nodokļa likmes lielumu robežās no 0,2 līdz 1,5% vai paaugstinātu likmi līdz 3%, bet nedod pašvaldībai tiesības, pieņemot attiecīgus saistošos noteikumus, grozīt likumā noteikto ar nodokli apliekamā objekta sastāvu un diskriminēt nodokļa maksātājus atkarībā no dzīvesvietas deklarēšanas fakta un ilguma. Turklāt dzīvesvietas deklarēšana nav saistīta ar dzīvošanai izmantojamās platības limitu 30 m^2 uz deklarēto personu, kā to konkrētajā gadījumā noteic domes saistošie noteikumi. Tādēļ pieteicējas ieskatā saistošo noteikumu Nr.148 3.2.1.apakšpunkts neatbilst augstāka spēka tiesību normām. Konkrētajā gadījumā tie ir ne tikai Ministru kabineta noteikumi, bet vispirms jau likums „Par nekustamā īpašuma nodokli", jo dome ir pārkāpusi tai likumā dotā deleģējuma robežas un ir ieviesusi tādu regulējumu, kas neatbilst ne šī likuma mērķim, ne sistēmai, ne likumā izvirzītajiem nodokļa objekta, nodokļu maksātāju objektīvā grupējuma kritērijiem, ne nodokļa administrēšanas noteikumiem, nedz Civillikumam, nedz arī Dzīvesvietas deklarēšanas likumam. Tāpat saistošo noteikumu Nr.148 3.2.1.punkta neatbilstība iepriekš minētajiem augstāka juridiskā spēka normatīvajiem aktiem ir cieši saistīta ar šī punkta neatbilstību Satversmes 91.panta otrajam teikumam, 96.pantam, 97.pantam un 105.panta trešajam teikumam. Tādējādi dome pret pieteicēju īsteno neattaisnojamu diskrimināciju, pārkāpjot pieteicējas cilvēktiesības, kas izpaužas apstāklī, ka nemainoties ne pieteicējas īpašuma kadastrālajam sastāvam, ne kadastrālajai vērtībai, ne arī zemesgrāmatā ierakstītajai lietošanas kārtībai, ar ko pieteicējai ir noteikta lietojuma tiesība uz dzīvokli Nr.5, domes ieviesto pretlikumīgo un diskriminējošo kritēriju rezultātā pieteicējai aprēķinātā nekustamā īpašuma nodokļa summa ir pieaugusi vairāk kā divas reizes.

[3] Dome savā rakstveida paskaidrojumā tiesai (*lietas 59. un 60.lapa*) pieteicējas pieteikumu neatzīst, norādot, ka attiecībā uz likuma „Par

nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta ceturtās daļas (redakcijā, kas stājās spēkā no 2012.gada 1.janvāra) interpretāciju ir nodibināta stabila judikatūra, secinot, ka kopīpašuma lietošanas kārtībai vairs nav atzīstama ietekme uz nekustamā īpašuma nodokļa aprēķināšanas kārtību arī tad, ja vienošanās ir reģistrēta zemesgrāmatā, un nodoklis ir maksājams katram kopīpašniekam atbilstoši savai domājamai daļai kopīpašumā.

[4] Tiesas sēdē pieteicēja uzturēja pieteikumā ietverto prasījumu, pamatojoties uz tajā norādītajiem apstākļiem. Savukārt domes pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz lēmumā un rakstveida paskaidrojumā norādītajiem apsvērumiem, papildus norādot uz vēl divām 2019.gada oktobrī Augstākajā tiesā izskatītajām pieteicējas lietām (par nekustamā īpašuma nodokli 2016. un 2017.gadā), kurās viņai aprēķinātais nodoklis atzīts par pamatotu.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, noklausoties procesa dalībnieku paskaidrojumus, novērtējot lietas apstākļus un tajā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums *ir noraidāms*.

[6] Lietā nav strīda par to, ka nekustamais īpašums /adrese A/, kadastra numurs /kadastra numurs/, sastāv no zemes gabala 1043 m^2 platībā, uz kura atrodas atsevišķos dzīvokļu īpašumos nesadalīta sešstāvu dzīvojamā ēka. Lietā nav strīda par to, ka pieteicēja ir 10/133 domājamo daļu īpašniece šajā nekustamajā īpašumā *(lietas 35. – 50.lapa)*. Lietā nav strīda arī par to, ka starp minētā nekustamā īpašuma domājamo daļu īpašniekiem ir noslēgta vienošanās par īpašuma lietošanas kārtību (2001.gada 6.decembrī ierakstīta zemesgrāmatā), saskaņā ar kuru pieteicējas lietošanā ir dzīvoklis Nr.5 (inventarizācijas lietā telpu grupa Nr.005) *(lietas 30. – 34.lapa)*.

Lietā strīds ir par to, vai šādos apstākļos pieteicējai nekustamā īpašuma nodoklis ir jāmaksā par viņai piederošajām domājamām daļām no visas dzīvojamās ēkas, kā to uzskata Rīgas dome, vai par konkrētām telpām, kuras tiek lietotas saskaņā ar kopīpašnieku vienošanos par īpašuma lietošanas kārtību, kā to uzskata pieteicēja.

Tātad pēc būtības lietā nav strīda par faktiskajiem apstākļiem, bet par likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta ceturtās daļas *(likuma redakcijā, kas ir spēkā no 2012.gada 1.janvāra)* interpretāciju, kā arī par saistošo noteikumu Nr.148 3.2.1.pakšpunkta atbilstību augstāka spēka tiesību normām.

[7] Augstākā tiesa jau vairākkārt interpretējusi likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta ceturtajā daļā *(likuma redakcijā, kas ir spēkā no 2012.gada 1.janvāra)* ietverto tiesību normu, turklāt četrās administratīvajās lietās tas darīts saistībā tieši ar pieteicējai aprēķināto nekustamā īpašuma nodokli par 2014., 2015., 2016. un 2017.gadu *(sk. Augstākās tiesas 2018.gada 3.jūlija spriedumus SKA-90/2018 un SKA-308/2018, 2019.gada 29. un 30.aprīļa rīcības sēdes lēmumus SKA-1007/2019 un SKA-1141/2019, 2019.gada 10. un 22.oktobra rīcības sēdes lēmumus SKA-1098/2018 un SKA-510/2019)*.

Šajos nolēmumos Augstākā tiesa ir norādījusi, ka minētā tiesību norma izteikta šādā redakcijā ar Saeimā 2011.gada 15.decembrī pieņemtiem grozījumiem likumā, kas stājās spēkā 2012.gada 1.janvārī. Šo grozījumu likumprojekta anotācijā norādīts, ka pastāv mēģinājumi no atsevišķu kopīpašnieku puses interpretēt minēto normu pretēji tās būtībai, mēģinot panākt, ka nodoklis būtu jāmaksā nevis atbilstoši reģistrētajām kopīpašuma domājamām daļām, bet gan atbilstoši kopīpašnieku reģistrētai kopīpašuma lietošanas kārtībai. Civillikuma 1071.pantā noteikts, ka uz kopējo lietu gulošās nastas, apgrūtinājumi un lietas uzturēšanai vajadzīgie izdevumi jānes kopīpašniekiem samērīgi ar viņu daļām. Likuma 2.panta ceturtā daļa nosaka, kā piemērojama Civillikuma 1071.panta vispārīgā kārtība attiecībā uz nekustamā īpašuma nodokļa maksātājiem par nekustamo īpašumu, kas uz kopīpašuma tiesību pamata pieder vairākām personām. Proti, nekustamā īpašuma nodokli maksā katrs kopīpašnieks atbilstoši savai daļai kopīpašumā, neatkarīgi no tā, kādu kopīpašuma daļu lieto katrs kopīpašnieks. Neraugoties uz lietošanas kārtības rezultātā radušos situāciju, kad katrs no kopīpašniekiem lieto kādu kopīpašuma objekta daļu kā pilnīgi patstāvīgu lietu, katram no viņiem joprojām īpašuma tiesības ir vienīgi uz domājamo daļu kopīpašumā kā uz bezķermenisku lietu, līdz ar to nodokļa aprēķins samērojams ar kopīpašnieka domājamo daļu kopīpašumā. Tādēļ, lai novērstu normas atšķirīgu interpretāciju un piemērošanu, kā arī turpmākas tiesvedības jautājumā par nekustamā īpašuma nodokļa aprēķinu par kopīpašumā esošo nekustamo īpašumu, nepieciešams nepārprotami precizēt minēto likuma normu, nosakot, ka nodoklis maksājams tikai atbilstoši kopīpašnieka domājamai daļai kopīpašumā *(grozījumu likumā „Par nekustamā īpašuma nodokli", kas stājās spēkā 2012.gada 1.janvārī, likumprojekta anotācija www.saeima.lv)*. No šāda satura likumprojekta anotācijas izriet likumdevēja mērķis ar grozījumiem likumā precizēt, ka, maksājot nekustamā īpašuma nodokli par kopīpašumu, katra kopīpašnieka daļa nosakāma atbilstoši īpašumā esošajām domājamām daļām, neņemot vērā arī reģistrētu kopīpašuma lietošanas kārtību. Tādējādi kopš 2012.gada 1.janvāra, kad stājās spēkā šie grozījumi, kopīpašuma lietošanas kārtībai vairs nav atzīstama ietekme uz nekustamā īpašuma nodokļa aprēķināšanas kārtību arī tad, ja vienošanās reģistrēta zemesgrāmatā *(sk. Augstākās tiesas 2017.gada 31.augusta sprieduma SKA-204/2017 7. un 8.punktu, 2018.gada 3.jūlija sprieduma SKA-208/2018 7. un 8.punktu)*.

Tātad jautājumā par likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta ceturtajā daļā *(likuma redakcijā, kas ir spēkā no 2012.gada 1.janvāra)* ietvertās tiesību normas interpretāciju ir nostiprinājusies skaidra judikatūra, no kuras tiesai nav pamata atkāpties arī izskatāmajā lietā. Savukārt pieteicējas atsauce uz administratīvo tiesu nolēmumiem lietā Nr.A42642608 nav pamatota, jo tajās paustās tiesu atziņas ir saistītas ar vēsturisko likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta ceturtajā daļā noteiktās tiesību normas redakciju, kas bija spēkā līdz 2011.gada 31.decembrim. Līdz ar to par pamatotu ir atzīstams Rīgas domes secinājums, ka kopīpašuma lietošanas kārtībai vairs nav atzīstamas ietekmes uz nekustamā īpašuma nodokļa aprēķināšanas kārtību arī tad, ja vienošanās ir reģistrēta zemesgrāmatā, un nodoklis ir maksājams katram kopīpašniekam atbilstoši savai domājamai daļai kopīpašumā.

[8] Tāpat Augstākā tiesa jau iepriekš ir vērtējusi pieteicējas iebildumu par to, ka Rīgas dome samazinātās nekustamā īpašuma nodokļa likmes piemērošanu patvaļīgi ir piesaistījusi dzīvesvietas deklarēšanas faktam. Vērtējuma rezultātā Augstākā tiesa secināja, ka Rīgas domes izraudzītais kritērijs nodokļa samazinātās likmes noteikšanai nenonāk pretrunā Rīgas domes tiesībām noteikt nekustamā īpašuma nodokļa likmes, kas paredzētas likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 3.panta pirmajā daļā. Savā vērtējumā Augstākā tiesa atsaukusies uz pieteicējas minēto Satversmes tiesas spriedumu lietā Nr.2017-35-03, kurā vērtēta saistošo noteikumu Nr.148 3.2.1.apakšpunkta atbilstība Latvijas Republikas Satversmes 91.panta pirmajam teikumam un 105.panta pirmajam teikumam *(sk. Augstākās tiesas 2019.gada 10.oktobra rīcības sēdes lēmumu SKA-1098/2018 4.punktu)*. Minētajā spriedumā Satversmes tiesa atzina, ka norma paredz atšķirīgu attieksmi pret personu grupām, kuras atrodas vienādos un salīdzināmos apstākļos, proti, dzīvokļu īpašumos nesadalītu daudzdzīvokļu māju īpašniekiem samazinātā nekustamā īpašuma nodokļa likme tiek piemērota tikai konkrētai īpašuma platībai (no 2018.gada – 30 m^2) uz katru īpašumā deklarēto personu, turpretim dzīvokļu un viendzīvokļa māju īpašniekiem, kurā dzīvesvietu deklarējusi vismaz viena persona, īpašniekiem samazinātā nodokļa likme tiek piemērota neatkarīgi no konkrētajā īpašumā esošās dzīvojamās platības. Satversmes tiesas

spriedumā norādīts, ka pašvaldībai atbilstoši likumdevēja piešķirtajam pilnvarojumam un ievērojot likumdevēja noteikto nekustamā īpašuma nodokļa likmju ietvaru, ir tiesības noteikt atšķirīgas nodokļa likmes, ja vien tas atbilst vispārējiem tiesību principiem un citām augstāka juridiska spēka tiesību normām. Nodokļa maksātājiem piemēroto nodokļa likmju atšķirībām jābūt pamatotām ar tādiem kritērijiem, kas saistīti ar konkrētā nodokļa mērķi. Vērtējot konstatētās atšķirīgās attieksmes leģitīmo mērķi, Satversmes tiesa cita starp norādīja, ka nekustamā īpašuma nodoklis, līdzīgi kā citi nodokļi ar fiskālo funkciju, nodrošina ieņēmumus pašvaldību budžetos. Savukārt, apliekot ar samazinātajām nekustamā īpašuma nodokļa likmēm tādus nodokļa objektus, kuros ir deklarēta kādas personas dzīvesvieta, noteiktos gadījumos var tikt veicināta pašvaldības funkciju un uzdevumu izpilde. Samazinātas nekustamā īpašuma nodokļa likmes piemērošana primāri ieviesta ar mērķi palielināt Rīgā deklarēto iedzīvotāju skaitu, veicinot to personu deklarēšanos Rīgā, kurām ir tiesiskais pamats deklarēt dzīvesvietu Rīgā, bet kuras to nav darījušas, un attiecīgi palielināt iedzīvotāju ienākuma nodokļa ieņēmumus pašvaldības budžetā. Proti, ja persona deklarē dzīvesvietu noteiktas pašvaldības teritorijā, tad pašvaldība gūst ieņēmumus arī no šīs personas iedzīvotāju ienākuma nodokļa maksājumiem. Savukārt ar nekustamā īpašuma nodokļa un iedzīvotāju ienākuma nodokļa ieņēmumu palīdzību pašvaldība var pildīt savas funkcijas. Satversmes tiesa secināja, ka atšķirīgajai attieksmei ir leģitīms mērķis, jo tā ir vērsta uz sabiedrības labklājības aizsardzību. Turklāt apstrīdētajā normā ietvertie kritēriji – vienai dzīvesvietu deklarējušai personai piekrītošo telpu platība – ir piemēroti atšķirīgās attieksmes leģitīmā mērķa sasniegšanai, kā arī nepastāv citi, saudzējošāki līdzekļi, ar kuriem atšķirīgās attieksmes leģitīmo mērķi būtu iespējams sasniegt vismaz tādā pašā kvalitātē. Tādējādi Satversmes tiesa atzina, ka, nosakot atšķirīgo attieksmi, ir ievērots samērīguma princips un apstrīdētā norma atbilst Satversmes 91.panta pirmajam teikumam un 105.panta pirmajam teikumam *(sk. Satversmes tiesas 2018.gada 18.oktobra spriedumu lietā Nr.2017-35-03)*.

Tādējādi arī pieteicējas iebildumi par saistošo noteikumu Nr.148 3.2.1.apakšpunkta neatbilstību augstāka spēka tiesību normām nav pamatoti. Tāpat nepamatota konkrētajos apstākļos ir pieteicējas atsaukšanās uz likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 3.panta pirmās daļas 2.punktu un Ministru kabineta 2006.gada 30.jūnija noteikumu Nr.495 „Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" normu piemērošanas kārtība" 23.[1] 4.punktu, jo šajās tiesību normās regulēta nekustamā īpašuma aprēķināšanas kārtība, ja pašvaldība līdz noteiktajam termiņam nav publicējusi saistošos noteikumus. Savukārt saistošo noteikumu Nr.148 gadījumā (publicēti 2015.gada 3.augustā) nav strīda par to savlaicīgu (līdz pirmstaksācijas gada 1.novembrim) publicēšanu, lai tajos noteikto kārtību varētu attiecināt uz nekustamā īpašuma nodokli par 2019.gadu.

[9] Saistošo noteikumu Nr.148 3.2.1.apkšpunkts cita starp noteic, ka nekustamā īpašuma nodokļa likmes – 0,2% no kadastrālās vērtības, kas nepārsniedz 57 000 *euro*, 0,4% no kadastrālās vērtības daļas, kas pārsniedz 57 000 *euro*, bet nepārsniedz 107 000 *euro*, un 0,6% no kadastrālās vērtības daļas, kas pārsniedz 107 000 *euro* – piemēro divu vai vairāku dzīvokļu mājām, kas nav sadalītas dzīvokļa īpašumos, fiziskām personām par mājas platības daļu, kurā taksācijas gada 1.janvārī plkst.0.00 dzīvesvieta ir deklarēta personām, kas ir Latvijas pilsonis vai Latvijas nepilsonis, citas Eiropas Savienības dalībvalsts, Eiropas Ekonomikas zonas valsts vai Šveices Konfederācijas pilsonis vai persona, kas ir saņēmusi pastāvīgās uzturēšanās atļauju Latvijas Republikā, pieņemot, ka vienai dzīvesvietu deklarējušajai personai piekrīt 30 m^2 no mājas daļas, kuras lietošanas veids ir dzīvošana un kura netiek izmantota saimnieciskās darbības veikšanai, un šai daļai piekrītošo koplietošanas telpu platību (ja ēka ir kadastrāli uzmērīta). Pārējos gadījumos piemēro nekustamā īpašuma nodokļa likmi 1,5% apmērā no objekta kadastrālās vērtības.

No izskatāmās lietas materiāliem konstatējams, ka nekustamā īpašuma /adrese A/, kadastra numurs /kadastra numurs/, sastāvā esošās sešstāvu dzīvojamās ēkas platība ir 2029,1 m^2. No šīs platības 1474,9 m^2 ir dzīvojamā platība, 275 m^2 – koplietošanas platība un 279,2 m^2 – nedzīvojamā platība. Ēkas kadastrālā vērtība ir 1 098 923 *euro*, savukārt deklarēto iedzīvotāju skaits 2019.gada 1.janvārī plkst.0.00 bija 25 personas.

Ņemot vērā šos faktiskos apstākļus kopsakarā ar iepriekš minēto tiesisko regulējumu, tiesa secina, ka Rīgas domes Pašvaldību ieņēmumu pārvalde pamatoti piemērojusi: 1) 0,2% likmi ēkas dzīvojamo telpu platības daļai 750 m^2 (25 × 30 m^2) un tai piekrītošai koplietošanas platībai 117,96 m^2; 2) 1,5% likmi ēkas dzīvojamo telpu platības daļai 724,9 (1474,9 – 750) m^2 un tai piekrītošai koplietošanas platībai 113,27 m^2; 3) 1,5% likmi ēkas nedzīvojamo telpu platībai 279,2 m^2 un tai piekrītošai koplietošanas platībai 43,77 m^2. Savukārt, ņemot vērā minēto telpu kadastrālās vērtības, Rīgas domes Pašvaldību ieņēmumu pārvalde pamatoti pieteicējai aprēķinājusi nekustamā īpašuma nodokli par: 1) dzīvojamo telpu platības daļu 750 m^2 un tai piekrītošo koplietošanas platību – 71,2 (0,2% no pieteicējai piederošo domājamo daļu kadastrālās vērtības 35 600,33 (10/133 no 473 484,4) *euro*) *euro*; 2) dzīvojamo telpu platības daļu 724,9 m^2 un tai piekrītošai koplietošanas platību – 515,68 (1,5% no pieteicējai piederošo domājamo daļu kadastrālās vērtības 34 378,49 (10/133 no 457 233,96) *euro*; 3) nedzīvojamo telpu platībai un tai piekrītošai koplietošanas platībai – 189,7 (1,5% no pieteicējai piederošo domājamo daļu kadastrālās vērtības 12 646,96 (10/133 no 168 204,64) *euro*.

[10] Ievērojot visu iepriekš minēto, tiesa izskatāmajā lietā nekonstatē priekšnoteikumus pieteicējai labvēlīga administratīva akta, ar kuru viņai tiktu pārrēķināts nekustamā īpašuma nodoklis 2019.gadam par pieteicējai piederošām 10/133 domājamām daļām no nekustamā īpašuma /adrese A/ (kadastra apzīmējums – /kadastra numurs/), izdošanai. Līdz ar to pieteicējas pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, kā arī 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru viņai tiktu pārrēķināts nekustamā īpašuma nodoklis 2019.gadam par /pers. A/ piederošām 10/133 domājamām daļām no nekustamā īpašuma /adrese A/ (kadastra apzīmējums – /kadastra numurs/), izdošanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2020.gada 12.februārī.

Tiesnesis G.Ploriņš